

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Mercedes Ron
CULPA TUYA

Copyright © 2017, Mercedes Ron

Copyright © 2017, Penguin Random House Grupo Editorial, S. A. U.

Travessera de Gràcia, 47-49, 08021 Barcelona

Translation Copyright © 2023 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-04678-6

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

MERSEDES RON

TVOJ GREH

DRUGA KNJIGA SERIJALA *GREŠNICI*

Prevela Sandra Nešović

VULKAN
IZDAVAŠTVO

Beograd, 2023.

*Mojoj sestri Ro:
Hvala ti što si mi bila drugarica u igrama,
što si uvek bila kraj mene da me saslušaš,
da se smeješ sa mnom i meni,
i zato što si uvek pored mene kada si mi potrebna.*

PROLOG

Kiša je lila po nama, kvasila nas, uvlačila nam hladnoću u kosti, ali ionako je bilo svejedno: ništa više nije bilo važno. Znala sam da će se ubrzo sve promeniti, znala sam da moj svet samo što se nije srušio.

„Više nema povratka, ne mogu čak ni da te pogledam u lice...“

Suze očajanja klizile su mu niz obraze.

Kako sam mogla to da mu uradim! Njegove reči su mi se zarivale u dušu poput noža koji me je razdirao iznutra.

„Ne znam čak ni šta bih rekla“, promrmljala sam, upinjući se da obuzdam paniku koja je pretila da će me slomiti. Ne može da me ostavi... Ne bi on to učinio, zar ne?

Prodorno me je pogledao pravo u oči, sa mržnjom, sa prezirom... nikad ne bih pomislila da bi takav pogled mogao biti upućen meni.

„Sa nama je gotovo“, prošaptao je slomljenim glasom, ali odlučno.

I posle tih reči, moj svet se sunovratio u duboku tamu, jezivu i usamljenu... bilo je to nalik nekom zatvoru osmišljenom upravo za mene; ali tako mi i treba, ovog puta sam zaista to i zaslužila.

NOA

Konačno punim osamnaest godina.

Još pamtim kako sam pre jedanaest meseci počela da odbrojavam dane do trenutka kad ću napokon biti punoletna, kad ću sama odlučivati i glavom bez obzira pobeći sa ovog mesta. Očigledno, situacija više nije onakva kao pre jedanaest meseci. Sve se toliko promenilo da mi deluje neverovatno čak i da pomislim na to. Ne samo da sam se navikla da živim ovde već i sebe više nisam videla ni na jednom drugom mestu osim u ovom gradu. Uspela sam da se uklopim u školu, ali i u porodicu sa kojom mi je zapalo da živim.

Sve prepreke koje sam morala da prevazilazim – ne samo tokom ovih meseci nego još od rođenja – od mene su načinile snažniju osobu, ili sam barem verovala u to. Dogodilo se mnogo toga; nije sve bilo dobro, ali hvatala sam se za ono najbolje: Nikolasa. Ko bi rekao da ću se na kraju zaljubiti u njega! A bila sam toliko ludo zaljubljena da me je srce bolelo. Morali smo da naučimo kako da upoznamo jedno drugo, učili smo kako da opstanemo kao par, što uopšte nije bilo lako, ali smo na tome svakodnevno radili. Oboje smo jake ličnosti, koje su se neretko sudarale, i Nik nije osoba sa kojom je lako izaći na kraj, ali ludo sam ga volela.

I zato sam bila više tužna nego zadovoljna pred predstojeću proslavu svog rođendana. Nik joj neće prisustvovati. Već dve nedelje ga nisam videla, a protekle mesece proveo je često putujući u San Francisko... Prestotala mu je još samo godina do završetka studija, pa je koristio svaka od brojnih vrata koja mu je otac otvorio. Daleko negde iza ostao je onaj Nik koji se stalno uvaljivao u probleme; sada je bio drugačiji: sazeo je sa mnom, popravio se, iako me je neprestano mučila zebnja da bi njegovo nekadašnje „ja“ moglo da izbije na površinu.

Osmotrla sam sebe u ogledalu. Kosu sam skupila u labavu punđu na vrh glave, koja je ipak izgledala elegantno i savršeno uz belu haljinu koju

su mi mama i Vil poklonili za rođendan. Mama je načisto pošandrčala oko zabave koju mi je organizovala. Po njenom mišljenju, biće to poslednja prilika da odigra svoju ulogu, budući da je ostalo svega još nedelju dana do završetka škole i mature, posle čega ću se ubrzo preseliti zbog studija. Poslala sam prijave i molbe na mnoge fakultete, ali sam se konačno odlučila za Univerzitet Kalifornije u Los Anđelesu. Već sam pretrpela previše promena i mnogo selidbi, pa nisam više želela da se premeštam ni u jedan drugi grad, a ponajmanje da se udaljavam od Nika. On je studirao na tom univerzitetu, i bez obzira na to što sam znala da će on posle najverovatnije preći u San Francisko kako bi tamo radio u novoj očevoj firmi, rešila sam da o tome brinem nešto kasnije: još sam imala dovoljno vremena i nisam htela da se nerviram.

Ustala sam i udaljila se od komode, ali pre nego što sam obukla haljinu, pogled mi se spustio na ožiljak na stomaku. Jednim prstom sam pomilovala deo kože koji je bio oštećen i obeležen za ceo život, osetivši drhtavicu. Prasak pucnja koji je odneo život mog oca odmah mi je odjeknuo u glavi i morala sam duboko da udahnem kako bih se pribrala. Nisam ni sa kim pričala o svojim košmarima niti o strahu koji me je obuzimao svaki put kad bih pomislila na ono što se zbilo, niti o tome kako mi srce neobuzdano tuče kad bi se u blizini začula jaka grmljavina. Nisam želela da priznam da mi je otac ponovo izazvao traumu, kao da mi već nije bilo dovoljno što nisam smela da ostanem u mraku, osim ukoliko je Nik pored mene... Nisam nameravala da priznam kako više nisam u stanju mirno da spavam, niti da stalno mislim na mrtvog oca pored sebe, na to kako me je njegova krv koja se raspršila po mom licu pretvorila u izbezumljenu devojkicu. Bili su to detalji koje sam čuvala isključivo za sebe: nisam želela da iko zna da sam istraumirana i više nego pre, da je moj život i dalje pun zarobljenih strahova koje je taj čovek budio u meni. Nasuprot tome, moja majka je bila spokojnija nego ikad pre, uzimajući u obzir da je ona strepnja koju je oduvek nastojala da sakrije sada iščezla; sad je bila potpuno srećna sa mužem. Bila je slobodna. Ali meni je predstojao još dug put do toga.

„Još se nisi obukla?“, čula sam u tom trenutku glas koji me je svakog dana terao na gromoglasan smeh.

Okrenula sam se ka Dženi i osmehnula se. Moja najbolja prijateljica izgledala je spektakularno, kao i uvek. Nedavno je skratila kosu i sada joj je dopirala do ramena. Navaljivala je da i ja to učinim, ali znala sam da

Tvoj greh

Nik obožava što mi je kosa dugačka, pa sam je ostavila takvu kakva je i bila. Dopirala mi je skoro do struka, ali se meni baš tako sviđalo.

„Jesam li ti rekla koliko se divim tvojoj podignutoj zadnjici?“, najednom je rekla, pljesnuvši me po stražnjici.

„Ti si blesava“, uzvratila sam joj, dohvatila haljinu i navukla je preko glave. Džena je prišla sefu, tačno ispod onog dela ormara gde su stajale cipele. Nisam znala ni kombinaciju niti bilo šta o tome jer ga nisam koristila, ali od kada ga je Džena otkrila, pustila sam je da tu drži sve i svašta.

Prasnula sam u smeh kad je iz sefa izvukla flašu šampanjca i dve čaše.

„Nazdravimo za punoletstvo“, rekla je, napunila čaše i jednu pružila meni. Nasmehila sam se: bila sam svesna da bi me majka ubila kada bi me sada videla, ali na kraju krajeva, rođendan mi je i treba dostojno da ga proslavim, zar ne!

„Za nas“, dodala sam.

Kucnule smo se čašama i prinеле ih usnama. Vino je bilo sjajno, moralo je biti takvo – bila je to boca *kristala* i koštala je više od trista dolara – ali Džena je uvek sve radila u velikom stilu, naviknuta na luksuz i da joj nikad ništa ne nedostaje.

„Ta haljina je veličanstvena“, izjavila je, zaneseno me proučavajući.

Osmehnula sam se i bacila pogled na svoj odraz u ogledalu. Haljina je zaista bila predivna: bela, pripijena uz telo, sa nežnom čipkom koja mi je dopirala do ručnih zglobova, a ispod nje se samo nazirala moja svetla koža. I cipele su bile neverovatne, a zahvaljujući njima činilo se da sam visoka skoro kao i Džena. Ona je nosila kratku lepršavu bordo haljinu.

„Dole se već skupila gomila“, obavestila me je, spustivši čašu sa šampanjcem tik uz moju. Ali ja sam postupila upravo suprotno: uzela sam čašu i penušavu tečnost ispila u jednom gutljaju.

„Ma nemoj mi reći!“, uzviknula sam i osetila nervozu. Odjednom kao da mi je falilo vazduha. Haljina mi se učinila preuskom, nije mi dopuštala da slobodno dišem.

Džena me je odmerila i saučesnički se nasmejala.

„Čemu se smeješ?“, breknula sam se, zavideći joj što ne mora da prolazi kroz ono što i ja.

„Ničemu, samo znam da mrziš ovako nešto, ali opusti se malo“, odgovorila mi je i pomilovala me po kosi, „zato što ja sam ovde da se pobrinem da se bogovski provedemo.“ Osmehnula se i cmoknula me u obraz.

Zahvalno sam joj uzvratila osmehom. Možda će moj momak propustiti moj rođendan, ali makar će moja najbolja prijateljica biti uz mene.

„Hoćemo li da siđemo?“, pozvala me je u tom času, zagladivši svoju haljinu.

„Imam li izbora!“

Dvorište je bilo potpuno preobraženo. Majka je skroz pošasavila; unajmila je beli šator, koji su postavili u vrtu. U njemu je, pored gomile balona, bilo mnogo okruglih stolova ružičaste boje i raznobojnih stolica, između kojih su se kretali konobari u sakoima i sa leptir-mašnama. U jednom kutku tog prostora za šankom je služeno piće, a na dugačkim stolovima bili su brojni poslužavnici sa svakojakom hranom koju je donela katering služba. To me stvarno nije zanimalo, ali znala sam da je mama oduvek maštala da mi priredi jednu ovakvu rođendansku proslavu, iako sam se često izmotavala na račun svojih osamnaest godina i polaska na fakultet. Doduše, zajedno smo sanjale izmišljajući šta bismo dodale na tu zabavu ako dobijemo na lutriji... I na kraju se to i desilo! Ali ovo je prevazilazilo sve granice.

Kada sam se pojavila u dvorištu, svi su mi uglas poželeti srećan rođendan, kao da nisam imala pojma da su svi tu i da me čekaju. Majka mi je prišla i čvrsto me zagrlila.

„Srećan ti rođendan, Noa!“, rekla je, još snažnije me grleći. I ja sam nju zagrlila i zapanjeno posmatrala kako se iza nje formira čitav red onih koji su hteli da mi čestitaju. Došlo je celo moje društvo iz škole, zajedno sa roditeljima sa kojima se moja majka sprijateljila, kao i naše komšije i Vilijamovi prijatelji. Toliko sam se unervozila da je, nesvesno, moj pogled tragao za Nikolasom po celom dvorištu: samo bi njemu pošlo za rukom da me umiri. Ali od njega nije bilo ni traga ... To sam i pretpostavila: on se neće pojaviti, bio je u drugom gradu, neću ga videti sve do kraja nedelje, jer mi je tada matura, ali jedan maleni deo mene još se nadao da će on ipak iskrsnuti iz mase.

Pozdravljala sam zvanice duže od sat vremena, sve dok mi napokon Džena nje prišla i odvušla me do šanka sa pićem. Šank je bio podeljen dve zone: jedna je bila za mlađe od dvadeset jednu godinu, a druga za roditelje.

„Imaš lični koktel“, obavestila me je, nasmejavši se.

„Moja majka je potpuno izgubila glavu“, prokomentarisala sam dok mi je jedan od konobara spremao koktel sa mojim imenom. Mladić me je posmatrao i samo se smeškao, mučeći se da ne prasne u smeh. Genijalno, sigurno je pomislio da sam snob.

Kada sam ugledala piće, samo što me nije strefio šlog. Čaša za martini bila je napunjena nekom tečnošću drečavoroze boje, sa šarenim zrnima šećera prilepljenim uz gornju ivicu i sa jagodom kao dekoracijom sa strane. Za donji deo čaše bila je privezana kartica sa brojem 18, ispisanim perlicama bele boje.

„Nedostaje poslednji detalj“, primetila je Džena, krišom vadeći pljosku i sipajući alkohol u naše čaše. Kako je krenula, moraće da me kontroliše ako ne želi da se obeznanim pre ponoći.

Jedan prilično dobar di-džej puštao je muziku, a moji prijatelji su plesali kao hipnotisani. Zabava je bila pun pogodak.

Džena me je tada povukla da plešem sa njom i potom smo obe skakale kao lude. Umirala sam od vrućine: leto samo što nije stiglo, već se naslućivalo u vazduhu.

Lajon nas je pažljivo posmatrao sa jednog kraja podijuma. Stajao je naslonjen na jedan od stubova i budno pratio kako Džena mrda zadnjicom. Zakikotala sam se i, već umorna, ostavila sam Dženu da đuska sa ostalima.

„Dosadno ti je, Lajone?“, upitala sam ga, zaustavivši se pokraj njega.

On se zagonetno osmehnuo, iako sam zapazila da ga nešto muči. Njegove oči su i dalje bile uprte u Dženu.

„Svakako, da ne zaboravim: srećan rođendan“, kazao je, budući da još nismo imali prilike da razgovaramo. Delovalo mi je nekako čudno da ga vidim bez Nika. Lajon nije poznavao mnogo đaka iz mog razreda; on i Nik su bili pet godina stariji od Džene i mene, a ta razlika u godinama se i te kako primećivala. Oni su, u poređenju s društvom iz mog razreda, bili znatno zreliji, pa je i bilo prirodno što nisu hteli da idu sa nama kada smo izlazile sa svojom ekipom.

„Hvala“, odgovorila sam. „Znaš li šta o Niku?“, upitala sam, osetivši kako mi se nešto steže u stomaku. Još me nije bio pozvao, niti mi je poslao poruku.

„Juče mi se žalio da ima posla preko glave, da mu u advokatskoj kancelariji jedva ostavljaju vremena da nešto pregrize, ali je ipak stigao da me zaduži da te ne gubim iz vida“, dodao je, gledajući me i smeškajući se.

„Tvoje oči su ipak odlutale ka jednoj osobi“, primetila sam, jer mi nije promaklo kako je iznova pogledao u Dženu. Ona se baš u tom trenutku okrenula i osmeh istinske sreće blesnuo je na njenom licu. Bila je do ušiju zaljubljena u Lajona, pa smo, kad bi ostala da prespava kod mene, satima čavrljale o tome kolike smo srećnice što smo se zaljubile u dva momka koji su bili bliski drugari. Iz prve ruke sam znala da Džena nikoga neće voleti kao Lajona i bilo mi je drago pri pomisli da je i on jednako zaljubljen u nju. Za ovo vreme počela sam naprosto da obožavam Dženu: ona je stvarno bila moja najbolja drugarica, neizmerno sam je volela, bila je uz mene kad god mi je bila potrebna i naučila me je šta znači biti iskren prijatelj; nije bila zavidna, niti manipulatorka, niti prgava kao što je bila Bet u Kanadi i, naravno, bila sam sigurna da ne bi bila u stanju da mi naudi, barem ne namerno.

U tom času nam se i ona pridružila i zvučno cmoknula Lajona. On ju je nežno obujmio oko struka, a ja sam se udaljila, odjednom osetivši tugu. Nedostajao mi je Nik, želela sam da i on bude ovde, bio mi je potreban. Iznova sam pogledala u telefon, ali ništa, nije bilo nijednog njegovog poziva ili poruke. Već sam bila pomalo uznemirena; ne bi mu spala kruna s glave ako odvoji malo vremena da mi pošalje jednu kratku poruku. Šta se, dođavola, dešava s njim?

Prišla sam šanku, gde je jedan barmen služio piće grupi punoletnih osoba koje su se i dalje tu muvale. Bio je to isti onaj mladić koji je prethodno služio moje koktele, uz pomoć još jedne konobarice.

Sela sam za šank i zapiljila se u njega, razmišljajući kako da ga umilostivim da mi posluži nešto žestoko.

„Da li bi bilo previše ako bih te zamolila da mi poslužiš nešto što nije ružičaste boje i u čemu ima alkohola?“, obratila sam mu se, sluteći da će me psovkom poslati ko zna gde.

Na moje iznenađenje, on se osmehnuo i, nakon što se uverio da ga niko ne gleda, pružio mi je čašicu i napunio je nekom belom tečnošću.

„Tekila?“, ozareno sam upitala.

„Ako iko pita, nisam ti ja to sipao“, odgovorio je, skrenuvši pogled na drugu stranu.

Nasmejala sam se i hitro prinela čašicu usnama. Gutljaj mi je zastao u grlu, ali piće je bilo bogovski dobro.

Tvoj greh

Okrenula sam se i spazila Dženu kako odvlači Lajona u mračan ćošak. Počela je da me hvata depresija dok sam gledala svoje prijatelje kako se grle i ljube.

„Proklet bio, Nikolase Lestere, što mi ne izlaziš iz glave ni sekund.“

„Još jedno?“ predložio mi je konobar. Znala sam da preterujem, ali to je, na kraju krajeva, bila moja proslava, pa sam zaslužila da pijem šta poželim, zar ne!

Taman sam se spremala da i ovo piće iskapim, kad se odjednom jedna ruka pojavila niotkuda, zaustavljajući me i oduzimajući mi čašicu.

„Mislim da si već dovoljno popila“, čula sam glas.

Taj glas.

Podigla sam pogled i tu je stajao on: Nik. Odeven u poslovnu košulju i pantalone, blago razbarušene kose i nebeskoplavih očiju koje su se caklile od neke suzdržane emocije, misteriozne, ali istovremeno i ozarene radošću.

„Bože!“, kriknula sam, prekrivši usta rukama. Na njegovom licu se promolio osmeh, *moj osmeh*. Sekund kasnije, već sam mu se bacila u naručje. „Došao si!“, povikala sam, obraza oslonjenog uz njegov, stiskajući ga uz sebe, upijajući njegov miris, ponovo se osetivši celom.

Snažno me je zagrlio: napokon sam mogla opušteno da dišem. On je ovde, o bože, ovde je, sa mnom.

„Nedostajala si mi, Pegice“, šapnuo mi je na uho i odmah potom mi zabacio glavu i spustio usne na moje.

Osetila sam kako se moji nervni završeci bude; već dugih četrnaest dana nisam osetila dodir njegovih usana na svojim, niti njegovih ruku na mom telu.

Na trenutak me je odvojio od sebe i njegove su oči žudno prelazile preko mog tela.

„Prelepa si“, promrmljao je promuklim glasom, obavijajući ruke oko mog struka i ponovo me privlačeći bliže sebi.

„Otkud ti ovde?“ pitala sam ga, boreći se da savladam čežnju da nastavim da ga ljubim. Znala sam da ovde ne možemo ništa više od toga: bili smo okruženi ljudima i naši roditelji su se motali naokolo... Unervozila sam se.

„Nipošto nisam smeo da propustim tvoj rođendan“, rekao je, pa ponovo pogledao moje telo. Bilo je primetno kako nešto struji između nas.

Nikada nismo proveli toliko dugo vremena razdvojeni, barem ne otkako smo u vezi. Navikla sam da budem pored njega skoro svakog dana.

„Kako si uspeo da se izvučeš?“, pitala sam ga, glave spuštene na njegove grudi. Nisam mogla da prestanem da ga grlim.

„Bolje me ništa ne pitaj“, odgovorio je, ljubeći me u vrh glave. Osetila sam njegov parfem i zatvorila oči kao u nekom transu.

„Fina zabava“, primetio je, nasmejavši se.

Odmakla sam se od njegovih grudi i namršteno ga pogledala.

„Ovo nije bila moja ideja.“

„Znam“, rekao je, i široko se osmehnuo.

Osetila sam kako mi se srce nadima od radosti. Nedostajao mi je taj osmeh.

„Želiš li da probaš moj koktel *a la noa*?“, dosetila sam se da ga pitam, okrenuvši se ka barmenu, koji me je čuo i odmah se bacio na posao.

„Imaš lični koktel, Pegice?“, začudio se, ali se namrštio kada mu je barmen spravio ružičastu tečnost, sa sve jagodom, i sekund kasnije mu pružio čašu.

On se zablujio u taj prizor, sa izrazom lica koji me je nagnao na smeh.

„Pretpostavljam da ću morati da ga probam...“

Jadničak – popio ga je celog bez gundanja, iako je bio odvratnog ukusa.

Osmeh sreće se toliko širio na mom licu da se i Nik zarazio mojim raspoloženjem. Privukao me je sebi i njegove usne su krenule pravo ka mom uhu. Jedva da mi je nežno okrznuo osetljivu kožu na vratu, a ja sam već imala utisak kao da umirem od strasti, samo od tog jednostavnog dodira njegovih usana na koži.

„Moram da se nađem u tebi“, iznenada je rekao.

Meni su klecnula kolena.

„Ne možemo ovde“, uzvratila sam mu šapatom, upinjući se da obuzdam nervozu.

„Imaš li poverenja u mene?“, upitao me je.

Kakvo je to glupo pitanje bilo? Nikome drugom nisam toliko verovala. Pogledala sam ga pravo u oči, i to je bio moj odgovor.

Osmehnuo mi se baš na onaj način koji me je toliko izluđivao.

„Sačekaj me u zadnjem delu kuće kod bazena“, uputio me je, kratko mi gricnuvši usne. Pre nego što je otišao, snažno sam se uhvatila za njegovu mišicu.

„Zar nećeš i ti sa mnom?“, usplahireno sam upitala.

„Mislim da je trik u tome da niko ne ukapira šta ćemo raditi, ljubavi“, objasnio je, sa onim vragolastim osmehom zbog kojeg bih uvek zadržala od glave do pete.

Videla sam ga kako se udaljava, usput pozdravljajući goste, dok je sigurnost izbijala iz svih pora na njegovoj koži. Ostala sam nekoliko sekundi tako ga posmatrajući, a leptirići u mom stomaku potpuno su pomahnitali. Nisam želela da priznam kako se plašim da odem tamo sama, po mraku, daleko od drugih ljudi.

Trudeći se da kontrolišem disanje, zgrabila sam čašicu koju sam zatekla na šanku i prinela je usnama. Piće me je na nekoliko sekundi umirilo. Duboko sam udahнула i zaputila se prema bazenu, koji se nalazio iza šatora u kome su ljudi plesali i zabavljali se. Koračala sam po ivici, pazeći da ne upadnem u vodu, sve dok nisam stigla do kućice koja se nalazila iza bazena. Sa druge strane se video niz stabala koji su ga okruživali, a nešto dalje odatle čuo se šum morskih talasa kako se razbijaju o stene. Leđima sam se oslonila na stražnji deo zida kuće, još razaznajući žamor zvanica i nastojeći da sačuvam pribranost.

Onako uzrujana, sklopila sam oči i tada sam ga čula kako dolazi. Njegove usne su se toliko munjevitom brzinom našle na mojima da nisam stigla ništa da izustim. Otvorila sam oči i susrela njegov pogled.

Njegove oči su sve govorile.

„Nemaš pojma koliko mi je ovo nedostajalo“, rekao je, objumivši me oko vrata i nežno me ljubeći.

Doslovno sam se istopila u njegovom naručju.

„O bože... koliko sam žudeo da te dodirnem!“, uzviknuo je, posle čega su njegove ruke kliznule niz moju kičmu, odozgo nadole, dok je njegov nos neopisivo lagano milovao moj vrat.

Ruke su mi poletele ka njegovom potiljku, i ponovo sam ga privukla do svojih usana. Ovog puta smo se poljubili manje očajnički, zagrevajući se poput vrele vatre u nekom požaru, dok se njegov jezik divlje kovitlao oko mog, a telo mu se stiskalo uz moje. Gorela sam od želje da ga dodirujem, da osetim njegovu kožu pod svojim prstima.

„Jesam li ti nedostajao, Pegice?“, upitao me je, mazeći mi obraz jednom rukom, dok me je posmatrao kao da sam ja poklon za njega, a ne obrnuto.

Pokušala sam da potvrdim, ali mi je disanje bilo toliko ubrzano da sam uspela da ispustim samo jedan uzdah, koji je postao još naglašeniji kada su njegove usne kliznule put mog vrata.

„Nemam nameru više nigde da idem“, dahtao je između poljubaca.

Neveselo sam se nasmejala.

„To ne zavisi od tebe.“

Potražio me je pogledom.

„Povešću te sa mnom... ma gde to bilo.“

„Zvuči vrlo romantično“, odgovorila sam, ljubeći ga u predelu vilice.

Nik mi je tada dlanovima obujmio lice.

„Ja to ozbiljno mislim: lud sam za tobom.“

Ponovo sam se nasmejala, ali njegove usne su me učutkale jednim poljupcem punim suzdržanog žara.

„Hoću da ti strgnem tu prokletu haljinu“, procedio je između zuba, zadižući mi haljinu dok mi se nije zapetljala oko struka. Njegove oči su se tada usredsredile na moju голу kožu, pa me je pogledao sa žudnjom, mračnom žudnjom nahranjenom udaljenošću i vremenom koje smo proveli razdvojeni.

„Cele noći bih vodio ljubav sa tobom“, iznenada je jeknuo. Njegove ruke su se zaustavile kod lastiša mojih gaćica.

Zadrhtala sam celim telom.

„Više bi volela da sačekamo?“, upitao me je, sa željom koja je bleštala u njegovim očima. „Odveo bih te u stan, ali pretpostavljam da bi nedostajala gostima.“

„Da, dobro si pretpostavio...“, promrmljala sam, grizući se za usnu. Nikada to nisam sa njim radila pod ovakvim okolnostima, ali nisam želela više da čekam. Nik me je pritisnuo uza zid i ja sam osetila vrelinu njegovog uzbuđenog tela uz svoje.

„Na brzinu ćemo, niko nas neće videti“, uveravao me je šapućući mi na uho, ne prestajući da me ljubi.

Napokon sam potvrdno klimnula glavom i tada su me njegovi prsti oslobodili gaćica, koje su pale na zemlju.

Moji prsti su se zaputili ka njegovoj kravati, koju sam povlačila dok je nisam skinula.

„Ali ja želim tebe da vidim“, kazala sam, na časak se odmaknuvši.

Nežno mi se osmehnuo i cmoknuo me u vrh nosa. Vodio je moje ruke tako da se prepletu iza njegovog potiljka.

Tvoj greh

Proučavala sam ga ne mičući se, dok je on otkopčavao pantalone. Samo sekund kasnije, pribio me je uza zid. Nežno me je pogledao, raširenih zenica, pripremajući me svojim pogledom, prenoseći mi toliko mnogo toga. Poljubio me je, pa tek onda ušao u mene. Još pre nekoliko meseci počela sam da pijem kontraceptivne pilule, pa sam bila zahvalna što mogu istinski da ga osetim, bez ikakvih barijera. U tom trenutku mi se omakao prigušen krik, pa je njegova šaka hitro prekrila moja usta.

„Ne smeš da budeš glasna...“, upozorio me je, i dalje se ne mrdajući.

Klimnula sam glavom, sa svim nervima kao na vatri. Tada se on pokrenuo, isprva lagano, ali postepeno sve više ubrzavajući ritam. Zadovoljstvo je krenulo da se razliva u meni pri svakom njegovom pokretu, a njegove usne su se odvojile od mojih, pa me je pomilovao tamo gde sam najviše žudela za njegovim dodirrom.

„Nik...“

„Pričekaj malo...“, zamolio me je, snažno me stežući za butine. Zamurila sam, upinjući se da se suzdržim. „Učinimo to zajedno“, šapnuo mi je na uho.

Zubima me je uhvatio za gornju usnu, a kada me je ugrizao, užitak u mom telu je sve više narastao, do te mere da to više nisam mogla da izdržim. Krik koji se prolomio sa mojih usana bio je utišan njegovim ustima preko mojih. Odmah sam osetila kako se napeo, sve dok nije zajechaó, prateći me na putovanju beskrajnog zadovoljstva.

Zabacila sam glavu, boreći se da povratim dah, dok me je Nikolas čvrsto držao za ruke.

„Volim te, Nik“, rekla sam kada su se njegove oči prodorno zagledale u moje.

„Ti i ja nismo stvoreni da budemo razdvojeni“, uzvratio mi je.

2

NIK

Čoveče, koliko mi je samo nedostajala! Dani su mi delovali beskonačni, a kamoli sedmice. Morao sam da radim dvostruku smenu kako bi me pustili da se vratim ranije, ali bilo je vredno truda samo zbog ovoga.

„Jesi li dobro?“ upitao sam je, još dišući ubrzano. Nikada to nismo radili na ovaj način, nikada. Sa Noom sam se uvek obuzdavao, ophodio sam se prema njoj onako kako zaslužuje, ali ovog puta nisam više mogao da čekam. Čim sam je ugledao, poželeo sam da bude moja.

Naši pogledi su se ukrstili i na njenim usnama se ukazao neverovatan osmeh.

„Bilo je...“, započela je, ali sam je učutkao poljupcem. Strepeo sam od onoga što bi mogla da izgovori, sasvim sam se izgubio u trenutnoj požudi. Noć je bila veličanstvena, više nego ikada pre, a devičanska haljina koju je obukla naprosto me je izluđivala.

„Volim te do ludila, ti to znaš, zar ne?“ rekao sam, odmičući se od nje.

„Ja tebe volim više“, uzvratila mi je, a ja sam primetio da joj se na usnama naziru kapljice krvi.

„Povredio sam te“, rekao sam, pomilovavši prstom njenu donju usnu i brišući trag krvi koja je izbila na površinu. Sranje, baš sam neobuzdani kreten. „Žao mi je, Pegice.“

Ona je zaneseno liznula usnu, posmatrajući me.

„Ovo je svakako bilo nešto drugačije“, dodala je sekund kasnije. Što i jeste bilo istina.

Udaljio sam se od nje i zakopčao pantalone. Osećao sam se krivim: Noa je zasluživala da ovo radimo u postelji, a ne uza zid, na brzinu.

„Šta ti je?“ upitala me je, zabrinuto me proučavajući.

„Ma ništa, izvini“, odgovorio sam joj i ponovo je poljubio. Spustio sam joj haljinu niz kukove, suzdržavajući poriv da nastavimo sa onim gde smo stali. „Srećan ti rođendan“, poželeo sam joj uz osmeh, nakon čega sam izvadio belu kutijicu iz džepa.

„Doneo si mi poklon?“ promucala je, očigledno dirnuta. Bila je tako slatka i tako savršena... I sam pogled na nju vraćao mi je dobro raspoloženje, a posle samo jednog njenog dodira bio sam spreman da poletim.

„Ne znam hoće li ti se svideti...“, rekao sam, odjednom se unervozivši.

Razrogačila je oči kada je otvorila kutijicu.

„Kartije?“ Iznenađeno me je pogledala. „Jesi li ti poludeo!“

Odmahnuo sam glavom, mršteći se, dok sam čekao da je otvori. Kada je to učinila, maleno srebrno srce blesnulo je u mraku. Na njenom licu se promolio osmeh i ja sam sa olakšanjem odahnuo.

„Predivno je!“ uskliknula je, opipavajući ga prstima.